

[Eva Møller]

den enkelte og for samfundet at lade alle unge få en studentereksamen, thi derved får ingen af de unge det, de reelt ønsker sig.

Det er ikke muligt at opbygge en uddannelse sådan, at den samtidig giver både studiekompetence og erhvervskompetence, og det er heller ikke muligt at uddanne elever, der foretrækker en boglig uddannelse, sammen med elever, der ønsker en erhvervsmæssig uddannelse, når vi er kommet ud over de år, hvor den grundlæggende fælles fond af viden opbygges. Vi ved i øvrigt, at der allerede i den nuværende folkeskole er problemer med at holde alle elever samlet i 9 år, fordi skolen, som det siges, med dens boglighed ikke er lige tiltrækkende for dem alle.

Selv om alle praktiske erfaringer fra folkeskolen viser, at eleverne har forskellige ønsker og mål, og skønt eleverne i gymnasiet selv ønsker mulighed for grendeling, ja, de fleste vil faktisk have langt flere valgmuligheder, så oplever vi, at undervisningsministeren idelig opfordrer til forsøg, hvor man lader eleverne samlæse, jo længere jo bedre, og det til trods for at der i bekendtgørelsen for gymnasiet står, at undervisningen skal gives på to linjer, den sproglige og den matematiske.

Det er klart, at der er brug for eksperimenter og forsøg i enhver uddannelse, hvis den skal udvikle sig og forny sig, men det er ikke rimeligt, at visse forsøg er mere ønskede end andre fra ministeriets side. Man kan i øvrigt også sætte bare et lille spørgsmålstegn ved, hvor langt ministeren egentlig kan tillade sig at dispensere fra de gældende bestemmelser, hvis det, der kommer ud af det, stadig skal have navn af studentereksamen.

Ser man på en række af de forsøgsbeskrivelser, der er for godkendte forsøg, er det karakteristisk, at der meget ofte i beskrivelserne står, at niveauet ikke svarer til det nuværende højeste niveau, men enten til HF-niveau eller til næsthøjeste gymnasieniveau. Dette er klart i overensstemmelse med udtalelser, som direktøren for gymnasieskolernes direktorat, Erik Mortensen, gang på gang er kommet med. I en beskrivelse af Herlevforsøgene har han udtalt, at undervisningen ikke svarer til studentereksamen i de nuværende grene, men at der vil blive givet et godtnok-niveau i ethvert fag. I forbindelse med rektormødet i 1981 udtalte direktøren til Weekendavisen, at to fremmedsprog skal væ-

re lært på et rimeligt niveau, og at det allerede nu er således, at kun $\frac{1}{3}$ af eleverne lærer engelsk eller matematik på højeste niveau; derfor er det blot en fortsættelse af en udvikling, der er i gang, når man i fremtidens gymnasium fjerner disse høje niveauer.

Baggrunden for disse dystre udsigter for fremtidens studenter er, at de ikke som de nuværende ved indgangen til gymnasiet skal vælge mellem en sproglig og en matematisk gren, men først skal vælge efter ét eller to fælles basisår. Man kunne fristes til at spørge ministeren, om baggrunden for dette eller disse fælles basisår er, at det efter folkeskole-reformen i 1975 ikke længere er muligt at bringe alle elever så vidt, at de er i stand til at træffe dette valg, selv om der i formålsparagraffen for folkeskolen står, at eleverne skal have evne til stillingtagen.

Det konservative folkeparti ønsker ikke at erklære sig tilfreds med godt-nok-niveauet, og vi vil ikke affinde os med, at folketinget blot skal være et ekspeditionskontor for en udvikling, der allerede har fundet sted, og derfor klippe de højeste niveauer af fremtidens studentereksamen, fordi kun $\frac{1}{3}$ af eleverne enten læser matematik eller engelsk på højeste niveau.

Det at beskæftige sig med ét eller flere fag på højeste niveau giver en forståelse for videnskabelig tankegang og en abstraktionsevne, som man altid senere vil have glæde af, og det gælder, hvad enten det er det ene eller det andet fag, man har læst på højeste niveau; der er derfor bestemt ingen grund til at begræde, at en række elever i dagens gymnasium læser andre fag på højt niveau end de fag, Erik Mortensen og jeg læste på højt niveau, da vi i sin tid gik i gymnasiet. Det viser vel snarere tværtimod, at gymnasiet er i stand til at udvikle sig og tilpasse sig, og at det ikke er den statiske skole, som mange af dets modstandere postulerer.

Det er for det konservative folkeparti ikke tilfredsstillende, at vi ligeledes ved en række godkendte forsøgsbeskrivelser oplever, at de almindelige eller kulturbærende fag som dansk, historie, religion og oldtidskundskab forsvinder som selvstændige fag. Vi oplever gang på gang, at disse fag er slået sammen indbyrdes eller er slået sammen med andre fag, og vi ved, at en sådan integration af flere fag alt for ofte blot fører til et sammensurium, der kan snakkes om, i stedet for klart